

Per Núria Bendicho Giró

Després de llegir *Profecia*, hom pot sentir que s'ha perdut pel camí, perquè aquesta novel·la, que a voltes és una crítica àcida i melancòlica a una societat debilitada i en aparença unidimensional, conté moltes al·legories i capes de distints significats. Els ulls contemporanis, delerosos de sentits clars, únics i contundents, no estan avesats a l'aprehensió metafòrica i exuberant, que reclama una altra mena de destresa per llegir la realitat. Dit d'una altra manera, Garrigasait ha escrit una novel·la severa, preparada per a un lector posseïdor d'un bagatge cultural extens, perquè, sense coneixements de teologia, no és possible copsar la relació existent entre les dues hipòtesis diferenciades que hi apareixen (els valors íntims de les narracions bíbliques que s'hi exposen i les accions mundanes dels personatges) i establir-hi ponts per tal que l'associació funcioni. Per desgràcia, l'essència del vincle entre aquests dos mons es dona més per descomptada que no pas s'acompanya, perquè les referències culturals no són ofertes com a dolçaines als curiosos juganers, sinó que s'exigeixen per comprendre l'obra. Amb tot, no defenso que *Profecia* caigui de les mans. Simplement sostinc que qui vulgui endinsar-se en la novel·la l'ha d'entomar com un exercici de construcció, disposat a omplir amb la imaginació les incògnites que l'autor no resol o a entendre una estructura poc

213

clara. Perquè ens entenguem: és a través de l'ofrena generosa dels coneixements d'un dels personatges principals de la novel·la (Dèbora, una estudiant de semítiques que s'esmerça a omplir el buit que li ha deixat la fugida d'un ésser estimat amb glopades i glopades de profecies bíbliques per interpretar i que, encegada pels relats de l'Antic Testament, no fa cas de l'exèrcit de porcs senglars que cada dia creix i envaïx els carrers de la Barcelona per on ella camina) que Garrigasait ens exhorta, als lectors, a desxifrar els successos tangibles que es desencadenen a la ciutat com si fossin símbols. D'alguna manera, la profunditat contagiosa de les històries que ella estudia ens fa sospitar que el medi en què vivim no és insípid i que els esdeveniments que ens sorprenen no poden ser explicats ni d'una sola manera ni d'una patacada: l'existència, en totes les seves múltiples formes, és il·limitada, eternament cognoscible, i hem de mirar d'acostar-nos-hi amb les passes humils i pacients de qui està disposat a observar.

Dit això, considero que és un encert la rellevància que la novel·la atorga a les nostres arrels. Garrigasait encarna la tradició judaica en Dèbora i la tradició grega en Marc, un estudiant de filosofia, i els fa ballar plegats per expressar-nos que dins nostre hi ha molt més que mera superficialitat, perquè «va guanyar la filosofia grega, però l'esperit semític va quedar amagat allà a sota». En certa manera, l'autor ens recorda que, darrere dels discursos científics que simulen objectivitat —i que, en la trama, pretenen donar una explicació

de la invasió ingent d'animals en un territori que fins ara havien governat els humans i fer-ne un pronòstic—, hi ha una tradició hel·lènica i judeocristiana que no es pot obviar: moltes de les prediccions s'assemblen a les profecies. Tanmateix, cal tornar a remarcar que la dificultat per comprendre aquesta novel·la és evident i em pregunto, després d'haver-la reflexionat, si Garrigasait no l'hauria d'haver esculpit com un assaig, un gènere que a ulls clucs domina.